

[Niels Westerby.]

5-6 pct. om året; men selv på baggrund af disse gode resultater har vi ikke været i stand til at forvalte vor økonomi på en ordentlig måde. Der er en række problemer, vi bliver ved at trækkes med. Det hænger vel sammen med, at vi her i det høje ting ikke har mod til at fortælle befolkningen det ubehagelige, der bør gøres. Det er, som om de gamle partier viger tilbage for at fortælle befolkningen, hvordan sagen skal gribes an.

På møder og alle andre steder, hvor de politiske problemer drøftes, siger man, at inflationen skal bekæmpes, og det kan alle blive enige om. Alle kan blive enige om målet, at inflationen skal bekæmpes, men midlerne, der skal til, de ubehagelige midler, dem vil man ikke nævne eller bringe i anvendelse.

Det er vel også sådan i almindelig politisk debat, at alle er enige om, at valutatabene bør begrænses. Det er også et godt mål at have. Her ser man imidlertid på samme måde det ejendommelige, at de ubehagelige midler, der skal til for at løse problemet, dem vil man ikke gribe til. Det tør man simpelt hen ikke.

Det er også mode i den politiske debat at tale om, at nu må kreditstramningen afskaffes. Der kan blive almindelig enighed herom. Vil man imidlertid det mål, må man også ville midlet, så må man også ville det ubehagelige — og det viger man tilbage for.

Det er også almindeligt at sige, at landbruget, byggeriet, industrien, erhvervslivet, lejerne og mange andre lider under den høje rentes byrder. Man vil gerne den høje rentes byrder til livs. Vil man det mål, må man imidlertid også ville det ubehagelige middel. Ellers er der ikke nogen virkelig mening i at sige, at man vil den høje rentes byrder til livs.

Det, det drejer sig om, er, at der må gennemføres en almindelig forbrugsbegrænsning i den danske befolkning. Der er ikke nogen, der siger dette af glæde. Der er ikke nogen, der ønsker, at befolkningen skal have et mindre forbrug, end den har i øjeblikket. Alle ønsker naturligvis, at befolkningen skal have det størst mulige forbrug. Skal man imidlertid løse disse problemer, må man også ville det middel at søge for,

at der bliver en behersket og begrænset sænkning af det almindelige forbrug her i landet. Hvis der ikke bliver det, vil der nemlig til stadighed være den høje rentes, kreditstramningens, inflationens og valutatabenes problemer at bakse med. Heroverfor står så, at tre partier vil gennemføre en afgiftsforhøjelse på 400 mill. kr., som overhovedet ikke slår til i denne sag.

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte meget bidsk om disse afgiftsforhøjelser og nævnte, at han overhovedet ikke mente, at det ville have nogen gunstig indflydelse. Det ærede medlem hr. Poul Møller og det konservative folkeparti indtager således en enestående stilling over for dette problem. Må jeg have lov til at minde det ærede medlem om, at det konservative folkeparti i Danmark snart er det eneste konservative parti i Europa, der har denne holdning over for finanspolitikken og afgiftsforhøjelser.

Den konservative CDU-regering i Vesttyskland fører finanspolitik og gennemfører den — også noget for sent og også noget for spagfærdigt, men betræder dog denne vej.

Dengang der var en konservativ regering i England, brugte man også finanspolitiske midler. Man forsøgte at gennemføre det — lidt sent og lidt spagfærdigt, men man betrådte den vej, fordi der var ikke andre veje.

Sådan vil man kunne gennemgå det land for land og finde, at i hvert fald i de lande, hvor de konservative er ved magten, fører man finanspolitik. Det er derfor noget ejendommeligt, at det konservative folkeparti i Danmark næsten er det eneste konservative parti i Europa, der ikke vil betræde en livsnær vej og prøve at gennemføre en effektiv økonomisk politik, men som tværtimod igennem sin politiske virksomhed her i det høje ting og med sin politiske skræmmevirkning på de andre partier prøver at forhindre, at det, som alle ved er nødvendigt, bliver gennemført.

Jeg vil meget henstille til det konservative folkeparti, at det besinder sig, at det i stedet for at slå på venstre på grund af det, der er sket i de senere dage i dansk politik, begynder at betræde den samme vej, som venstre er begyndt at betræde i denne sag. Jeg tror, at det konservative folkeparti herved ville kunne give en håndsrækning til, at dansk politisk liv bliver mere